

อลิงในแดนมหัศจรรย์
และกระจกทะลุมิติ

ALICE'S ADVENTURES in Wonderland

And through the looking-glass

พิชิตครั้งที่ 4

ลูอิส แคร์รอล : เขียน ชญาดา พาวเวลล์ : แปล

อลิงในแดนมหัศจรรย์
และกระจกทะลุมิติ

ALICE'S ADVENTURES in Wonderland

And through the looking-glass

พิมพ์ครั้งที่ 4

ลูอิส แครร์รอล : เขียน ชญาดา พาวเวลล์ : แปล

อลิซในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทะลุมิติ

*Alice's Adventures in Wonderland
and Through the Looking-Glass*

ลูอิส แคร์รอล : เขียน
ชญาดา พาวเวลล์ : แปล

อลิงในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทะลุมิติ

Alice's Adventures in Wonderland and Through the Looking-Glass

ลูอิส แครร์รอล : เขียน ชญาดา พาวเวลล์ : แปล

พิมพ์ พ.ศ. 2567

จัดทำโดย

สำนักพิมพ์แอร์โร่

ในเครือบริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

เลขที่ 1 ถนนกำแพงเพชร 6 ซอย 5 แขวง 6 (โกสุมนิเวศน์ ซ.2)

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ 10210

โทรศัพท์ 02-573-6584 ฝ่ายขาย 02-573-6572

Email : arrowclassicbook@gmail.com Line ID : @arrow11

www.arrowmultimedia.co.th

© สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท แอร์โร่ มัลติมีเดีย จำกัด

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ไปลอกเลียน ทำสำเนา ถ่ายเอกสาร หรือนำไปเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ต หรือสื่อต่างๆ ไม่ว่าในรูปแบบใด นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

แครร์รอล, ลูอิส.

อลิงในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทะลุมิติ - กรุงเทพฯ : แอร์โร่, 2565.

304 หน้า.

1. บรรณกรรมแปล I. ชญาดา พาวเวลล์, แปล II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-434-397-9

บรรณาธิการ : นิคม ขาวเรือ

กองบรรณาธิการ : เตือนนภา สุรามิตร, สุภาภรณ์ สว่างจันทร์

ศิลปกรรม : ชมพูนุช ขอดคำ, รจนา นครโสภา

พิสูจน์อักษร : ปวันรัตน์ เกียรติธีรชัย, วลัยกร เต็มจันทร์

ออกแบบปก : ปุณณดา เลิศโกมลสุข

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จางอนม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

www.naiin.com

พิมพ์ที่ : บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ 45/12-14, 33 หมู่ 4 ต.บางขุน อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-879-9154 E-mail : parbpim@gmail.com

ราคา 259 บาท

Lewis Carroll

ลูอิส แครร์รอล (Lewis Carroll) เป็นนามปากกาของ ชาลส์ ลัตวิดจ์ ดอดจ์สัน (Charles Lutwidge Dodgson) ผู้สร้างสรรค์ผลงานอันชาญฉลาดขึ้นเยี่ยม “อลิซในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทะเลลุมิติ” เขาเป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัย ออกซ์ฟอร์ด ผู้มีนิสัยขี้อายและพูดติดอ่าง เขาเกิดที่เมืองแดร์สบีวรี เขต เซสเชียร์ เมื่อวันที่ 27 มกราคม ค.ศ 1832 เขาเป็นบุตรชายของพระราชาคณะผู้ปกครอง ด้วยความเป็นพี่ชายคนโตในจำนวนพี่น้องสิบเอ็ดคน เขาเรียนรู้ที่จะทำให้พี่น้องของเขาประหลาดใจตั้งแต่เยาว์วัย ด้วยการเขียนและแก้ไขนิยายสารของครอบครัวหลายเล่ม เขาได้รับการศึกษาที่วิทยาลัย ไครสต์เชิร์ช ในมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด สถานที่ศึกษาที่ในเวลาต่อมาเขาได้เป็นอาจารย์สอนวิชาคณิตศาสตร์ ตั้งแต่ปี ค.ศ 1855 ถึง ค.ศ 1881 และในปี ค.ศ 1861 เขาก็ได้บวชเป็นสังฆานุกร

การก้าวเข้าสู่โลกนวนิยายของดอดจ์สันนั้นดูเป็นเรื่องบังเอิญ เพราะว่ามันเกิดขึ้นจากช่วงป่วยอันเหมาะสมเจาะวันหนึ่ง เมื่อเขาได้ติดตามลูกสาวทั้งสามของเพื่อนที่มหาวิทยาลัยไปพักผ่อนที่แม่น้ำไอริส และที่นั่นเองเขาได้คิดค้นเรื่องราวที่อาจจะถูกลืมเลือนไปได้ หากไม่มีการยืมกรานอย่างหนักแน่นของอลิซ ลิดเดลล์ (Alice Lidell) น้องเล็กที่สุดในพี่น้องสามคนนั้น ต้องขอบคุณเธอจริงๆ ที่ให้การสนับสนุนเพื่อนของเธอ หนังสือ อลิซนั้นตีพิมพ์เมื่อ ค.ศ. 1865 และมีจอห์น เทนเนล (John Tenniel)

นักวาดภาพการ์ตูนการเมืองเป็นผู้วาดภาพประกอบหลังจากหนังสืออลิซ
ได้ตีพิมพ์แล้ว ดอดจ์สันได้เขียนหนังสือออกมาอีกหลายเล่ม อาทิ Phantas-
magoria and Other Poems (1869), Through the looking-Glass
(1871), The Hunting of the Snark (1876) และ Rhyme And Reason
(1883)

ในฐานะนักคณิตศาสตร์ ดอดจ์สันเป็นที่รู้จักกันอย่างดีในหนังสือ
ชื่อ Euclid And His Modern Rivals (1879) นอกจากนี้เขายังเป็นช่าง
ถ่ายภาพเด็กฝีมือเยี่ยมที่สามารถจับความละเอียดอ่อน และความงดงาม
ของเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ เช่น อลิซ ลิดเดลล์ (Alice Lidell) และ เอลเลน
เทอร์รี่ (Ellen Terry) ผู้ซึ่งเป็นนักแสดงหญิงในเวลาต่อมาได้อย่างดีด้วย
ดัดเบิลยู. เอช. ออดิน (W.H. Auden) เรียกเขาว่า เป็นช่างภาพถ่ายรูป
เหมือนที่เก่งที่สุดคนหนึ่งของศตวรรษ

นอกจากนั้นดอดจ์สันยังเป็นนักประดิษฐ์ตัวง เขามีโครงการต่างๆ
หลากหลายโครงการ รวมไปถึงเกมโครเกตต์คณิตศาสตร์ คิดค้นของเหลวที่
ใช้แทนกาว และเครื่องมือสำหรับทำเงินในความมืด เป็นต้น ตอนที่เขา
หาทางตีพิมพ์บทกลอนซ้ำซ้อนอยู่นั้น เขาไม่เคยคิดฝันถึงพรสวรรค์ในการ
เล่าเรื่องแถมเด็กๆ การได้รับความสำเร็จในการตีพิมพ์ หรือแม้กระทั่งความ
โด่งดังอันยาวนานเลย และเขาหลีกเลี่ยงการออกสังคมอย่างมาก ชาลส์
ดอดจ์สัน เสียชีวิตลงด้วยโรคไข้วัดใหญ่เมื่อปี ค.ศ. 1898

คำนำสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่อง **อลิซในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทมิฬ** เล่มนี้ ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมคลาสสิกเรื่องหนึ่งที่เปิดโลกของการผจญภัยแฟนตาซีอย่างไร้ขีดจำกัด โดยเนื้อเรื่องกล่าวถึง อลิซ เด็กหญิงตัวน้อยที่พลัดหลงเข้าไปในดินแดนใต้พิภพ ทำให้เธอได้พบกับผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนแห่งนี้ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาแปลกประหลาด ไม่ว่าจะเป็น ราชนิกแห่งหัวใจ ทวีตเดิลดัมและทวีตเดิลดี แมวเชสเชียร์ เต่าจำแลง กระต่ายป่าผู้บ้าคลั่ง เป็นต้น อลิซต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการเผชิญหน้าและฝ่าฟันอุปสรรค เพื่อนำพาตนเองกลับมาสู่โลกเดิมที่เคยอยู่ได้อย่างปลอดภัย

เรื่อง **อลิซในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทมิฬ** นี้ เป็นผลงานการเขียนชั้นยิ่งใหญ่ของ ชาลส์ ลัตวิดจ์ ดอดจ์สัน โดยใช้นามปากกาว่า **ลูอิส แครร์รอล** ผลงานของเขามีจุดเด่นคือ ใช้การเล่นคำทำให้เนื้อเรื่องมีความน่าสนใจ ประกอบกับการสร้างสรรค์จินตนาการอันล้ำเลิศ และสอดแทรกแง่คิดอย่างลึกซึ้ง ทำให้เรื่องราวการผจญภัยของอลิซถูกประทับอยู่ในความทรงจำของคนทั่วโลกมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

สำนักพิมพ์แอโรว์

สารบัญ

ภาค 1

อลิขในแดนมหัศจรรย์ และกระจกทะเลลุมิติ

1. ในรั้งกระต่าย.....	15
2. สระน้ำตา.....	24
3. กริธาธอมพลและเรื่องเล่าอันยาวเหยียด.....	34
4. คำสั่งของกระต่าย.....	43
5. คำแนะนำจากตัวหนอน.....	55
6. สุกธและพริกไทย.....	67
7. งานเลี้ยงน้ำชาสุดเพี้ยน.....	79
8. สนามประลองโครเกต ของพระราชนิ.....	90
9. เรื่องของเต่าจำแลง.....	103
10. กุ้งมังกร เพลงเดินรำ.....	115
11. ไครบโมยขนมหารัต.....	126
12. หลักฐานของอลิข.....	136

ภาค 2

กระจกพิศวง และสิ่งที่อลิชค้นพบ

1. บ้านกระจกเงา.....	152
2. สวนดอกไม้มีชีวิต.....	168
3. แมลงในโลกกระจกเงา.....	182
4. หวีตเดิลตัมและหวีตเดิลตี.....	196
5. ขนแกะและน้ำ.....	213
6. ฮัมปตี้ ตัมปตี้.....	227
7. สิงโตกับยูนิคอร์น.....	243
8. มันคือสิ่งที่ฉันคิดค้นขึ้น.....	257
9. ควินอลิช.....	276
10. เขย่า.....	294
11. ตื่น.....	295
12. พันของไครกันแน.....	296

อลิซในแดนมหัศจรรย์

Alice's Adventures in Wonderland

บ้ายนั้นต้องประกายทองอร่าม
    ละเลียดตามล่องลอยไปไหนไหน
    ไม้พายพายสายน้ำยามเย็นใจ
    วงน้ำกระเพื่อมไหวในสายชล
        สองแขนน้อยทั้งกอบและทั้งกำ
    สองมือนำแสวงสัมฤทธิ์ผล
    ด้วยใส่ใจมุ่งมั่นไม่อับจน
    ดำเนินไม่สับสนในหนทาง
        อา...สามสมุนร้ายหมายเกียรติไม่วาง
    ได้บรรยากาศอย่างอัศจรรย์
    ลมหายใจแผ่วของเรื่องเล่านานวัน
    บรรจงกรรเขียนนั้นติดตามไป
        ทำอย่างไรให้เสียงน้อยปรากฏ
    ได้ต่อกรยิ่งยคร้ายทั้งสาม
    เช่นไรเสียงนั้นจึงได้เรื่อนาม
    เผชิญสามเสียงเยี่ยงผู้หาญกล้า
        ตัวชูโรงหยิ่งยโสออกหน้า
    เธอร้องเรียกดังว่า เริ่มต้นได้

เสียงนวลนุ่มเปี่ยมด้วยหวังพลังใจ

เปล่งรัศมีให้เถลิงเหล่า

ช่วงเป็นสิ่งที่ดูไร้เหตุผล

เมื่อเทอร์เทียขัดขวางตนกลางเรื่องเล่า

มิใช่เพียงหนึ่งครั้งในนานเนา

แต่กลับเข้าเหย้าเจ้าทุกคราวไป

เมื่อเรื่องราวสิ้นสุดนิรันดร์กาล

บ่อธารแห่งทะยานอยากเหือดหาย

ความเพียรอันน้อยนิดที่เปลี่ยวดาย

มิมีลายเรียกพรรณนาแล

ที่เหลือเรื่องเล่าไว้ในคราหลัง

เสียงสราญใจดังสาดเซ็งแซ่

คราวหน้าแน่นอนนักไม่เชือนแซ

ทั้งเรื่องเล่าขานแลผจญภัย

1

ในรังกระต่าย

อลิซเริ่มรู้สึกเบื่อกับการที่ต้องนั่งเฉยๆ กับพี่สาวของเธอที่ริมฝั่งแม่น้ำ โดยไม่มีอะไรให้ทำเลย จะมีครั้งหรือสองครั้งที่เธอแอบอ่านหนังสือที่พี่สาวกำลังอ่านอยู่ แต่เธอกลับพบว่าในหนังสือนั้นไม่มีทั้งรูปภาพหรือบทสนทนาใดๆ

“แล้วจะมีหนังสือไว้ทำไมกัน” อลิซคิด “หนังสือที่ไม่มีทั้งรูปภาพและบทสนทนาเนี่ยนะ”

ดังนั้นอลิซจึงคิดในใจ (เธอตัดสินใจไม่ถูก เพราะเธอรู้สึกว่าในวันที่อากาศร้อนอบอ้าวเช่นนี้มักจะทำให้เธอรู้สึกง่วงเหงาหาวนอนและรู้สึกที่ง่วง) ว่าการร้อยสร้อยข้อมือจากดอกเดซีนั้นมันจะสนุกมากพอที่เธอจะต้องลำบากลำบากขึ้นไปเก็บดอกเดซีมาร้อยหรือไม่ ทันใดนั้นเอง กระต่ายสีขาวตัวสีชมพูก็วิ่งเข้ามาใกล้ๆ เธอ มันดูเหมือนไม่มีอะไรสำคัญนักหรอก กระนั้นอลิซก็ไม่ได้คิดอะไรมากเมื่อเธอได้ยินกระต่ายตัวนั้นพูดกับตัวเองว่า

“ตายแล้วๆ ฉันต้องสายแน่ๆ”

(เมื่อเธอมาคิดทบทวนดูภายหลัง เธอกลับคิดว่าตอนนั้นตนต้องถูกคิดอะไรบ้างแหละนะ แต่ ณ ขณะนั้นทุกอย่างดำเนินไปอย่างปกติและเป็นธรรมชาติของมันนี่นะ)

ครั้นเมื่อกระต่ายหิบบนาฬิกาออกมาจากกระเป๋าเสื้อก๊วกของมัน พลางจ้องมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะวิ่งหายลับไป อลิซเริ่มรู้สึกสงสัยอะไรบางอย่างขึ้นมาตึงตึง ว่า เธอไม่เคยเห็นกระต่ายที่สวมเสื้อก๊วกมาก่อนรวมถึงนาฬิกานั้นก็ด้วย และด้วยความสงสัยใคร่รู้อย่างแรงกล้าของเธอ อลิซจึงวิ่งข้ามทุ่งเพื่อไล่ตามกระต่ายตัวนั้นไป เธอมาถึงทันเวลาพอดีที่เห็นมันกระโดดลงไปในรังกระต่ายขนาดใหญ่ใต้พุ่มไม้ นาฬิกาต่อมาลิซจึงกระโดดตามลงมาด้วย โดยเธอไม่ได้ยังคิดเลยสักนิดว่าจะออกไปจากรังกระต่ายนี้ได้อย่างไร

ในรังกระต่ายนั้นเป็นหลุมลึกคล้ายอุโมงค์ จู่ๆ อลิซก็ตกลงไปในหลุมนั้นอย่างไม่ทันตั้งตัว มันกะทันหันกระทั่งว่าไม่มีเวลาคำนึงว่าเธอจะหยุดเหตุการณ์นี้ได้อย่างไรเลยด้วยซ้ำ ก่อนที่เธอจะพบว่าตัวเองได้ตกลงไปในหลุมที่ดูเหมือนบ่อน้ำลึกนี้เสียแล้ว อลิซไม่รู้จักจริงๆ ว่าบ่อน้ำนี้มันลึกมากหรือว่าตัวเธอเองตกลงมาอย่างช้าๆ กันแน่ เพราะเธอมีเวลาแม้กระทั่งได้พิจารณาตัวเองและคิดสงสัยว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป

เริ่มแรก เธอพยายามมองลงไปข้างล่างเพื่อประมาณการว่าเธอจะต้องเจอกับอะไรบ้าง แต่หลุมนี้มันก็ช่างมืดมิดเกินกว่าที่จะมองเห็นอะไรทั้งนั้น ต่อมาเธอจึงเริ่มสำรวจผนังข้างๆ บ่อและสังเกตว่ามันเต็มไปด้วยชั้นวางของและชั้นหนังสือ เธอเห็นแผนที่และรูปภาพแขวนไว้ที่นั่นบ้าง ที่นั่นบ้าง อลิซหยิบขวดโหลติดมือมาจากชั้นวางของ มีฉลากเขียนไว้ว่า “แยมผิวส้ม” แต่แล้วเธอก็รู้สึกผิดหวังอย่างแรงเพราะในขวดโหลนั้นเป็นขวดเปล่า แต่เธอก็ไม่ยากขว้างขวดโหลนั้นทิ้งเพราะเกรงว่ามันจะตกใส่หัวใครบางคนข้างล่าง เธอจึงวางมันคืนชั้นวางของชั้นหนึ่งซึ่งเธอกำลังลอยผ่านไป

“อืม...” อลิซคิดในใจ “เมื่อฉันตกลงมาอย่างนี้แล้ว ก็ไม่ควรคิดถึงตอนที่ฉันตกบันไดอีก

“นี่ถ้าที่บ้านรู้เข้าต้องคิดว่าฉันน่าจะฆ่ากิ้งก่าเหาจริงๆ เสีย

“ฉันจะไม่พูดเลยสักนิด ถึงแม้ว่าฉันจะตกลงมาจากหลังคาบ้านก็เถอะ” (ซึ่งมันอาจจะจริงอยู่มากทีเดียว)

เธอตกลึก ลึก และลึกลงไปในบ่อ

“เมื่อไหร่มันจะถึงกันหลุมชะตืนะ” อลิซเอ่ยดังๆ “ฉันสงสัยจังว่าตกลงมาลึกก็ไมล์แล้วเนี่ย”

“นี่ฉันต้องเข้าไปใกล้กับแกนโลกแล้วแน่ๆ ดูลิ...มันคงประมาณสี่พันไมล์ได้แล้วละมัง” (คุณผู้อ่านเห็นไหมว่า อลิซได้เรียนอะไรเยอะเยอะเกี่ยวกับตัวเลขจากในห้องเรียนของเธอ แม้ว่านี่มันอาจจะไม่ใช่โอกาสที่ดีสำหรับอวตภูมิก็เถอะ แต่ที่นี้ก็ไม่มีใครมาแอบฟังนี่นา...ถือว่าเป็นการฝึกที่ดีก็แล้วกัน)

“ใช่แล้วละ...คิดว่าระยะทางมันคงประมาณนั้นแหละ ว่าแต่ว่าตอนนี้ฉันจะอยู่ที่เส้นละติจูดหรือลองจิจูดกันแน่ะเนี่ย” (จริงๆ แล้วอลิซไม่รู้อรรถาธิบายของละติจูดหรือลองจิจูดหรอก เพียงแต่ว่ามันดูเท่ดีที่จะพูดคำยากๆ แค่นั้นเอง)

และแล้วเธอก็เอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“ฉันสงสัยจริงๆ ว่า ถ้าฉันตกลงไปจนทะลุพื้นโลกเลย มันจะเป็นยังไงนะ คงจะตกลงพิลึกน่าดู ถ้าฉันโผล่ขึ้นไปแล้วเห็นคนเดินเอาหัวต่างเท้า พวกเขาคงไม่ชอบใจแน่...ฉันคิดว่ำนั่น” (อลิซค่อนข้างพอใจที่ไม่มีใครได้ยินที่เธอพูดเมื่อครู่ เพราะเธอคิดว่าใช้คำศัพท์ผิดไปหน่อย)

“แต่ฉันควรจะถามพวกเขาใหม่นะว่า คุณรู้ไหมคะนี่มันประเทศอะไร หรือฉันจะถามว่า คุณผู้หญิงคะที่นี่คือประเทศนิวซีแลนด์หรือว่าออสเตรเลียคะ” อลิซทำท่าถอนสายบัวไปด้วยขณะที่พูด ถอนสายบัวกลางอากาศเนี่ยนะ (คุณผู้อ่านคิดว่าจะทำได้อย่างอลิซไหม)

“เธอจะเข้าใจผิดว่าฉันช่างเป็นเด็กที่ไม่รู้ประสีประสาเสียจริง ถ้าฉันถามออกไปอย่างนั้น”

“ไม่ละ...ไม่ถามดีกว่า บางทีฉันอาจจะเขียนโน้ตติดไว้ที่ไหนสักแห่ง”

เธอตกลึก...ลึก...ลึกลงไปอีก เมื่อมันไม่มีอะไรให้ทำ อลิซจึงเริ่มพูดกับตัวเองอีกครั้ง

“ฉันคิดว่า ไดนาห์ ต้องคิดถึงฉันมากแน่ๆ ค่ะ” (ไดนาห์ คือ แมวของอลิซ)

“ฉันหวังว่าพวกเขาคงไม่ลืมเอาขนมให้ฉันตอนเวลาอาหารค่ำนะ”

“ไดนาห์...ที่รักของฉัน ฉันอยากให้เธอมาอยู่ที่นี่กับฉันเหลือเกิน ฉันเกรงว่าจะไม่มีหนูในอากาศนะสิ แต่เธออาจจะจับค้างคาวกินก็ได้นะ เธอรู้ไหมว่ามันก็คล้ายๆ หนูอยู่เหมือนกัน

“ว่าแต่...แมวกินค้างคาวหรือเปล่าล่ะ”

ถึงตอนนี้อลิซเริ่มรู้สึกง่วงนอน เธอเริ่มพึมพำกับตัวเองซ้ำๆ เหมือนคนกำลังละเมอ

“แมวกินค้างคาวไหมนะ” “แมวกินค้างคาวไหมนะ” บางทีเธอก็พูดว่า “ค้างคาวกินแมวไหมนะ” (คุณผู้อ่านคิดดูสิว่า อลิซตอบคำถามไม่ได้เลยสักอย่าง เพราะนั่นมันไม่ได้สำคัญอะไรเลยว่า แมวจะกินค้างคาวหรือค้างคาวจะกินแมวไหม)

อลิซเริ่มรู้สึกตัวว่าตัวเองสับสน และเริ่มฝันว่าเธอเดินจงมือกับไดนาห์ เธอพูดกับแมวว่า

“ไดนาห์...ไหนบอกความจริงมาซิว่า เธอเคยกินค้างคาวบ้างไหม”

ทันใดนั้น เสียงสวบ...สวบก็ดังขึ้น อลิซตกลงบนใบไม้แห้งและกิ่งไม้กองใหญ่ การตกลงในบ่อลึกอันยาวนานนี้ได้สิ้นสุดเสียที

อลิซไม่รู้สึกเจ็บเลยสักนิด เธอกระโดดและยืนขึ้นในเวลาถัดมา เธอมองขึ้นไปข้างบนแต่หลุมนั้นยังคงมืดสนิท และข้างหน้าของเธอก็มีอุโมงค์อีกอุโมงค์หนึ่งที่มีทางทอดยาวออกไป เธอยังคงเห็นเจ้ากระต่าย

สีขาวแววๆ ในอุโมงค์นั้น โดยที่ไม่อยากเสียเวลาแม้เพียงสักเสี้ยวหนึ่ง
อลิซจึงรีบตามไปทันที และเธอไปถึงทันได้ยืนเจ้ากระต่ายพูดขึ้นตอนมัน
เดินถึงทางเลี้ยวโค้ง

“โอ๊ย...ตายแล้ว ฉันสายขนาดไหนแล้วเนี่ย”

อลิซตามมาติดๆ เมื่อถึงทางโค้งนั้น แต่กระต่ายสีขาวกลับหาย
วับไปกับตา เธอพบว่าตัวเองอยู่ในห้องโถงยาวเพดานต่ำซึ่งมีโคมไฟห้อย
ระย้าจากหลังคาเรียงรายเป็นแนวยาว ห้องโถงนี้รายรอบไปด้วยประตู
เมื่ออลิซเดินสำรวจประตูทุกบานจากผนังด้านหนึ่งไปยังอีกด้านก็พบว่า
มันถูกล็อกไว้ทั้งหมด เธอจึงเดินอย่างเซ้าสว้อยมาตรงกลางห้องโถง
พลางครุ่นคิดว่า จะออกไปจากที่นี่ได้อย่างไร

ทันใดนั้นเอง อลิซพบโต๊ะตัวเล็กสามขาที่ทำด้วยแก้วเนื้อหนา
ไม่มีอะไรอยู่บนโต๊ะเลยนอกจากกุญแจทองดอกเล็กจิ๋ว อลิซจึงผูกความคิด
ขึ้นว่า กุญแจดอกเล็กนี้อาจจะไขประตูใดประตูหนึ่งในห้องโถงนี้ก็เป็นได้

แต่แล้วโชคก็ไม่เข้าข้างเธอเลย เพราะว่าประตูทุกบานมีกุญแจ
ที่ใหญ่เกินไป หรือไม่กุญแจทองคำนี้ก็เล็กเกินไป อย่างไรก็ตามกุญแจนี้ก็ไม่
สามารถเปิดประตูบานไหนได้เลย

อลิซยังไม่ละความพยายาม เธอเดินไปไขประตูทุกบานอีกครั้ง จนเธอเดินไปพบกับผ้าม่านซึ่งห้อยต่าระพื้น เธอไม่ได้สังเกตว่าม่านอยู่ตรงนั้นมาก่อนเลย ข้างในผ้าม่านนั้นมีประตูบานเล็กๆ สูงประมาณสิบห้า นิ้วซ้อนอยู่ เธอพยายามใช้กุญแจสีทองนั้นไขเข้าไปในรูกุญแจ และเธอก็ดีใจเป็นอย่างมากเมื่อพบว่ากุญแจดอกเล็กนั้นไขประตูบานน้อยได้พอดี

อลิซเปิดประตูออกไปและมันนำไปสู่ตรอกทางเดินแคบๆ ขนาดประมาณรูหนู เมื่อเธอคุกเข่าลงและมองลอดช่องประตูไปยังรูเล็กๆ นั้น เธอเห็นสวนที่สวยงามยิ่งนัก เท่าที่ใครจะเคยพบพานเลยก็เดียว อลิซอยากจะเดินออกจากทางเดินมืดมืดนี้เหลือเกินเพื่อเดินชมสวนที่มีดอกไม้ผลิดอกสีสวยและน้ำพุจำเียนนั้น แต่เธอจะออกไปได้อย่างไร เพราะแม้กระทั่งผีเสื้อก็ยังไม่สามารถไต่ผ่านทางเดินนั้นได้เลย

“โอเอ๋ย...ถ้าเพียงแต่หัวของฉันจะลอดประตูนี้ออกไปได้นะ”

อลิซผู้นำสารเปรียบกับตัวเองเช่นนั้น

“โอ...ฉันอยากจะให้ตัวเองย่อส่วนได้เหมือนกลองส่องทางไกลเสียจริง ฉันคิดว่าฉันทำได้นะ ถ้าเพียงแต่จะรู้วิธีเบื้องต้นของมัน” (คุณผู้อ่านเห็นไหมว่า หลังจากเกิดสิ่งที่ไม่คาดคิดทั้งหลาย ทั้งปวงกับอลิซทำให้เธอเริ่มคิดว่ามีไม่กี่ย่างหรือที่จะเป็นไปได้)

มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะรออยู่ข้างประตู ดังนั้นอลิซจึงเดินกลับไปตีตะกั่วสามขาอีกครั้ง ใจหนึ่งเธอก็หวังว่าจะเจอกับกุญแจอีกดอกหนึ่งบนนั้น หรือไม่

ก็หนังสือคู่มือที่มีวิธีทำให้คนสามารถย่อส่วนได้เหมือนกับกล้องส่องทางไกลที่สามารถยืดและพับได้เช่นนั้น แต่ทว่าครั้งนี้เธอกลับพบขวดเล็กๆ อยู่บนโต๊ะ (ซึ่งอลิซได้เอ่ยว่า “ขวดนี้มันไม่ได้อยู่ตรงนี้มาก่อนนี่นา”) มีเชือกผูกติดกับคอขวดซึ่งแนบฉลากที่ทำด้วยกระดาษไว้ บนกระดาษนั้นมีตัวหนังสือพิมพ์ไว้อย่างสวยงามว่า “ดื่มฉันสิ”

ไขแล้วมันเขียนไว้ว่า “ดื่มฉันสิ” จริงๆ แต่อลิซก็ฉลาดพอที่จะไม่หุนหันทำตามคำแนะนำบนฉลากนั้น

“ยังก่อน...ขอฉันพิจารณาสักแป๊บหนึ่ง” เธอพูดขึ้นพลางสำรวจว่ามีคำว่า “ยาพิษ” อยู่บนขวดหรือไม่ เหตุเพราะเธอเคยอ่านนิทานหลายๆ เรื่องที่พูดถึงเด็กที่ถูกเฒ่าและภูตสัตว์ประหลาดจับกินทั้งเรื่องที่น่ากลัวอื่นๆ อีก นั่นก็เป็นเพราะว่าพวกเขาลืมกฎเบื้องต้นที่ตนเคยพูดเตือนไว้ อย่างเช่น ไม่เชื่อไฟร้อนๆ นั้นสามารถทำให้ปวดแสบปวดร้อนได้ ถ้าถือมันไว้นานๆ แล้วถ้าโดนมีดบาดเป็นแผลลึกแล้วละก็ มันจะมีเลือดออก และอีกอย่างหนึ่งที่เธอจำได้ขึ้นใจก็คือ ใครก็ตามที่ดื่มของเหลวจากขวดที่เขียนไว้ว่า “ยาพิษ” แล้วละก็ แน่ใจได้เลยว่ามันจะออกฤทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ช้าก็เร็ว

อย่างไรก็ตาม บนขวดนี้ก็ไม่มีคำว่า “ยาพิษ” เขียนไว้ ดังนั้นอลิซจึงตัดสินใจดื่มมัน และค้นพบว่ามันก็อร่อยใช้ได้ทีเดียว (จริงๆ แล้วของเหลวในนั้นจะมีส่วนผสมระหว่างขนมมาร์ต เชอร์รี่ คัสตาร์ด สับปะรด ไข่กวนอบ ลูกอม และขนมปังปิ้งทาเนย) ไม่นานเธอก็ดื่มมันจนหมด

“มันรู้สึกยังไงชอบกลอยู่นะเนี่ย” อลิซเอ่ยขึ้น

“ฉันอาจจะย่อส่วนได้เหมือนกล้องส่องทางไกลก็ได้กระมัง”

และมันก็เป็นจริงเช่นนั้นเสียด้วย ตอนนี้อลิซสูงแค่เพียงสิบนิ้วเท่านั้นและใบหน้าของเธอก็สุกสว่างด้วยความคิดว่าตอนนี้เธอมีขนาดพอเหมาะที่จะเดินลอดประตูบานเล็กที่ทอดไปยังสวนเขียวชอุ่มนั้นได้เสียที

อย่างไรก็ดี สิ่งที่เราทำเป็นอย่างแรกคือรอรออยู่ชั่วอึดใจ เพื่อดูว่าตัวเรานั้นจะหดเล็กลงไปมากกว่านี้หรือไม่ เธอรู้สึกประหม่าเล็กน้อยเมื่อคิดเช่นนั้น

“เธอรู้ไหม...มันอาจจะหดเหลือแค่นี้ก็ได้” อลิซพูดกับตัวเอง

“หรือว่า...มันจะหดไปเรื่อย ๆ เหมือนเทียนไขบนไฟจนมอดหายไปเลย”

“ฉันสงสัยว่ามันจะเป็นยังไงต่อไปเนี่ย”

เธอพยายามคิดถึงภาพไฟบนเทียนไขจะเป็นอย่างไรหลังจากเทียนได้มอดลงแล้ว แต่เธอก็จำไม่ได้ว่าเคยเห็นอะไรอย่างนั้นมาก่อนหรือไม่

หลังจากนั้นครู่ใหญ่ อลิซพบว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอจึงเดินออกไปยังสวนสวยนั้น แต่โชคไม่ดีเลย เมื่อเธอเดินไปที่ประตูแล้วอลิซที่น่าสงสารเพิ่งนึกได้ว่าเธอลืมกุญแจทองไว้ เมื่อเธอเดินย้อนกลับไปยังโต๊ะสามขา นั้น เธอก็พบว่ามันอยู่ไกลเกินเอื้อมเสียแล้ว อลิซเห็นกุญแจนอนหนึ่งผ่านกระจกบนโต๊ะ เธอพยายามสุดกำลังที่จะปีนขาโต๊ะขึ้นไป แต่ทว่ามันลื่นมาก เมื่อเธอพยายามปีนขึ้นไปหลายต่อหลายครั้งจนเหนื่อยอ่อน อลิซที่น่าสงสารจึงทรุดตัวลงนั่งแล้วร้องไห้

“พอเถอะ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมัวร้องไห้อย่างนี้หรอก” อลิซพูดกับตัวเองอย่างเคร่งครัด

“ฉันแนะนำว่าเธอควรจะหยุดร้องตอนนี้เลย” โดยปกติแล้วอลิซจะมีคำสอนดีๆ ให้กับตัวเอง (แม้ว่าเธอจะไม่ค่อยทำตามก็เถอะ) และบางเวลาเธอก็ดูตัวเองอย่างจริงจังเพื่อที่จะไม่ต้องเสียน้ำตาอีก

อลิซจำได้ว่าครั้งหนึ่งเธอเคยตบป้องหูตัวเองเพียงเพราะแอบโกนในเกมโครเกตที่เล่นกับตัวเองเสียอย่างนั้น สำหรับเด็กช่างสงสัยอย่างอลิซ การได้แสร้งว่ามีอลิซอีกคนหนึ่งเป็นการละเล่นที่บันเทิงใจมากสำหรับเธอ

“แต่มันไม่มีประโยชน์อะไรเลยในตอนนี่” อลิซที่น่าสงสารคิด

“ในการแสวงหาเป็นมีสองคนเนี่ย...ทำไมนะเธอ ก็เพราะมันยากเย็นเกินไปแล้วที่ต้องเหลือคนคนหนึ่งที่คุณน่าจะไว้วางใจล่ะ”

ไม่นานนักอลิซก็สังเกตเห็นกล่องแก้วเล็กๆ วางอยู่บนโต๊ะ เธอเปิดกล่องนั้นออกและเห็นเค้กก้อนเล็กจ้อยอยู่ข้างใน มีคำว่า “กินฉันสิ” ที่เรียงร้อยจากลูกเคอร์เรนต์ประดับไว้บนเค้กก้อนนั้นด้วย

“เอาละ ฉันจะกินละนะ” อลิซพูดขึ้น

“และถ้ามันทำให้ตัวของฉันยัดขึ้น ฉันก็จะสามารถหิบบกฏเจนนั่นได้ แต่ถ้ามันทำให้ตัวฉันหดเล็กลงไปมากกว่านี้ละก็ ฉันจะคลานลอดประตูนั้นไปซะเลย เพราะฉะนั้นไม่ว่ามันจะเป็นยังไงฉันก็สามารถออกไปที่สวนสวยนั้นได้อยู่ดี และฉันก็ไม่สนแล้วละว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น”

อลิซกินเค้กก้อนเล็กนั้นไปได้นิดหน่อย แล้วพูดกับตัวเองด้วยความกังวลใจว่า

“ยังไงล่ะ” “แล้วยังไงล่ะทีนี้”

เธอวางมือบนศีรษะว่าตัวเธอจะยัดขึ้นอย่างไรและค่อนข้างจะประหลาดใจเป็นอย่างมากเมื่อพบว่าตัวเธอก็ยังคงมีขนาดเท่าเดิม

จริงๆ แล้วเกือบจะแน่ใจได้ว่าเหตุการณ์เช่นนี้มันก็เกิดขึ้นเป็นปกติเมื่อมีใครสักคนกินเค้กละนะ แต่ทว่าอลิซกลับไม่ได้คาดหวังอะไรอื่นเลยนอกเสียจากว่ามันต้องมีอะไรเกิดขึ้นสักอย่างแน่ๆ

มันช่างน่าเบื่อและง่เงาเกินไปหรือเปล่านะที่ชีวิตจะดำเนินไปตามปกติวิสัยเช่นนี้

ดังนั้นอลิซจึงกลับไปกินเค้กต่อ ไม่นานเธอก็กินมันจนหมด

2

สระน้ำตา

“เจ้าคนขี้สงสัย...เจ้าคนขี้สงสัย”
อลิซร้องขึ้น (เธอรู้สึกประหลาดใจ
อย่างมากและในตอนนั้นเธอก็ลืม
ไปว่าควรจะพูดภาษาอังกฤษว่า
อย่างไรดี) ตอนนี้ฉันยืดขึ้นเหมือน
กลองสองทางไกลอันใหญ่ที่สุดเท่าที่
เคยมีมาเลยทีเดียว

“บ๊ายบาย แท่น้อยๆ ที่น่า
สงสารของฉัน” (เมื่อเธอก็มองมอง
เท้าตัวเองมันก็อยู่ไกลลิบๆ เสียแล้ว)

“โอ...แท่น้อยๆ ที่น่า
สงสารของฉัน” ฉันสงสัยว่าใครจะ
ใส่รองเท้าให้เธอละ ที่รัก ฉันแน่ใจว่า
ตอนนี้ตัวเองทำไม่ได้อย่างแน่นอน
ฉันไม่ควรทำตัวเป็นปัญหาของ
เธอนะ เพราะฉะนั้นเธอควรต้องหา
ทางที่ดีที่สุดให้ตัวเอง” แต่อย่างไร

ก็ตามฉันก็ควรจะมีเมตตากับพวกเขาสักหน่อยนะ เธอคิด “ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะไม่เดินตามทางที่ฉันต้องการก็ได้”

“ไหน...ฉันขอลองคิดดูหน่อยซิ บางทีฉันอาจจะซื้อรองเท้าคูใหม่ ให้พวกเขาในวันคริสต์มาสทุก ๆ ปี” และเธอก็พูดจ้อไปเรื่อย ๆ ถึงแผนการ ของตนเอง

“รองเท้ามันต้องส่งมาทางบริษัทจัดส่งพัสดุ” เธอคิด และมันก็คง ดูตลกมาก ส่งของขวัญถึงเท้าของตัวเอง แล้วการจำหน่ายของจดหมายก็ คงดูพิลึกสันดีด้วย

ถึง ท่านเท้าขวาของอลิซ

พรหมหน้าเตาผิง

ใกล้ๆ กับตะแกรงกันไฟ

(ด้วยรักจาก อลิซ)

“โธ่เอ๊ย...ฉันพูดอะไรช่างไร้สาระจริงเชียว” และในนาที่นั้นเอง ศีรษะของอลิซก็ไปติดกับหลังคาของห้องโถง ที่จริงแล้วตอนนี้เธอน่าจะ สูงประมาณเก้าฟุตได้ เมื่อเธอเอื้อมมือไปหยิบกุญแจทอง แล้วรีบเดินตรง ไปประตูที่เปิดออกไปยังสวน กลับพบว่าอลิซที่น่าสงสาร ทำได้อย่างมาก เพียงแค่นอนตะแคงกับพื้นแล้วมองลอดช่องใต้ประตูออกไปยังสวนด้วย ตาข้างเดียว การออกไปข้างนอกในตอนนั้นดูไม่มีหวังเอาเสียเลย เธอนั่งลง กับพื้น แล้วตั้งต้นร้องไห้อีกครั้ง

“เธอน่าจะควรละอายต่อตัวเองบ้างสิ” อลิซกล่าว “เด็กดื้ออย่างเธอ นะหรือที่เจ้านั่งร้องไห้เป็นเฝ้าเตาอยู่อย่างนี้” (เธอก็พูดถูกของเธอนะ) “ฉันสั่งให้เธอหยุดร้องเดี๋ยวนี้เลย!” แต่เธอก็ยังคงร้องไห้ต่อไปไม่หยุด จนเสียน้ำตาไปหลายแกลลอนแล้ว จนกระทั่งน้ำตาเหล่านั้นได้กลายเป็น สรรน้ำใหญ่ล้อมรอบตัวเธอเอาไว้ มันมีความลึกประมาณสี่นิ้วได้ และมันก็ ค่อยๆ ท่วมจนถึงครึ่งห้องโถงไปแล้ว

หลังจากนั้น เธอได้ยินเสียงฝีเท้าดังอยู่ไกลๆ จึงรีบเช็ดน้ำตาให้แห้ง เพื่อดูว่าอะไรที่กำลังเดินใกล้เข้ามา ปรากฏว่ามันคือกระต่ายสีขาวตัวนั่นเอง คราวนี้มันกลับมาด้วยเครื่องแต่งกายโก้หรูทีเดียว มันสวมถุงมือเด็กสีขาวข้างหนึ่ง และถือพัดขนาดใหญ่อีกมือหนึ่ง มันเดินอย่างเร่งร้อน พลังบ่นจึงมางับตัวเอง

“โอ...ท่านหญิง ท่านหญิง โอ พระองค์จะพิโรธขนาดไหนนะที่ฉันทำให้พระองค์รอขนาดนี้” อลิซผู้รู้สึกหมดหวังเหลือกำลัง และเตรียมพร้อมที่จะขอความช่วยเหลือจากใครก็ได้ เมื่อกระต่ายผ่านเข้ามาใกล้ เธอจึงพูดกับมันเบาๆ อย่างไม่ค่อยแน่ใจนักว่า “ถ้าคุณจะกรุณา...”

กระต่ายตัวนั้นกลับทักถุงมือสีขาวและพัดลงอย่างไม่น่าเชื่อ ขยับและรีบวิ่งเข้าไปในความมืดอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ อลิซหิบบัดและถุงมือสีขาวนั้นขึ้นมา ในห้องโถงขณะนั้นอากาศร้อนอบอ้าวมาก เธอจึงถือโอกาสใช้พัดนั้นพัดวีให้ตัวเอง พลังบ่นกระปอดกระแปดไปด้วย

“โธ่ถึง...วันนั้นมันช่างเต็มไปด้วยความพลิกผันเสียจริง” ทั้งที่จริงเมื่อวานนี้ก็ยังดูปกติดีอยู่เลย ฉันสงสัยว่า ตัวฉันได้เปลี่ยนไปชั่วข้ามคืนหรือเปล่านะ ไหน...ขอฉันคิดดูก่อน เอ...ตัวฉันเหมือนเดิมหรือเปล่านะ เมื่อตื่นนอนตอนเช้านี้ ฉันคิดว่าตัวเองรู้สึกประหลาดๆ นิดหน่อย แต่ว่าถ้าตัวฉันไม่เหมือนเดิมแล้ว ถ้างั้นคำถามต่อไปก็คือ แล้วใครล่ะที่อยู่ในโลกใบนี้ อา...มันเป็นจิกซอร์วี่ชิ้นสำคัญเลยทีเดียว”

เธอเริ่มคิดปะติดปะต่อถึงเด็กคนอื่นๆ ที่มีวัยใกล้เคียงกัน เพื่อสำรวจดูว่าเธอเปลี่ยนเป็นพวกเขาเหล่านั้นหรือไม่

“ฉันแน่ใจว่า ฉันไม่ใช่เอดาแน่ๆ” เธอพูดขึ้น เพราะเอดาผมยาวเป็นลอนหยักศก แต่ผมของฉันก็ไม่หยักศกนี่นา และฉันก็แน่ใจว่าไม่ใช่เมเบิ้ลด้วย ฉันค่อนข้างแน่ใจเลยทีเดียว เพราะว่าเธอนะ โอ..เธอไม่ใช่ค่อยรู้เรื่องอะไรเอาเลย นอกจากนั้น เธอยังคงเป็นเธอและฉันก็ยังคงเป็นฉัน โธ่เอ๊ย...จิกซอร์วี่ปริศนาอะไรกัน ฉันพยายามจะคิด ถ้าเกิดว่าฉันรู้ในสิ่งที่เคยรู้ล่ะนะ

“ไหน..ลองดูซิ สี่คูณห้าเท่ากับยี่สิบ และสี่คูณหกเท่ากับสิบสาม และสี่คูณเจ็ดเท่ากับ...เท่ากับ อะไรนั่น ตายแล้วฉันไม่น่าจะคูณถึงยี่สิบในตอนนี้นะเลย อย่างไรก็ตาม ตารางสูตรคูณนะไม่มีความหมายอะไรหรอก ลองดูวิชาภูมิศาสตร์ดีกว่า กรุงลอนดอนคือเมืองหลวงของกรุงปารีส และปารีสคือเมืองหลวงของกรุงโรม และกรุงโรมคือ โอ...ไม่ละ มันผิดหมดเลย” เธอประสานมือไว้บนตัก รวากับว่าเธอกำลังอ่านตำราเรียน เธอเริ่มต้นพูดอีกครั้งแต่ทว่าเสียงกลับแหบแห้งและแปลกประหลาด คำพูดที่เธอเปล่งออกมามันช่างแตกต่างจากที่เคยเป็น

“เจ้าจะเซ่ตัวกระจ้อยเอ๊ย
จะเพิ่มเผยแพร่กายหาอย่างไร
ราตรดธาราในแม่น้ำไนล์
ให้เกิดทองปลั่งใสพรรณราย

จะเข่น้อยยืมแถมเรียงว่า
เขี้ยวคมกล้าแกร่งเรียงรายเรียบร้อย
ให้ฝูงมัจฉาน้อยว่ายเวียนมา
เขี้ยวคมหนายืมย้อยลำพองใจ”

“ฉันแน่ใจว่า มันไม่ใช่คำพูดที่ถูกต้องเอาเสียเลย” อลิซที่น่าสงสารเอ่ยขึ้น และดวงตาของเธอก็มีน้ำตาเริ่มขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเธอเอ่ยว่า “ฉันคงเป็นเมเบิลไปจริงๆ เสียแล้ว” ถ้าอย่างนั้นฉันควรจะไปอาศัยอยู่ที่บ้านหลังน้อยอันคับแคบและเกือบจะไม่มีของเล่นอะไรเลย โอ..มีบทเรียนมากมายที่ฉันต้องเรียนรู้มัน ไม่ละ...ฉันตัดสินใจแล้ว..ถ้าฉันเป็นเมเบิลจริงๆ ละก็ฉันจะอยู่เสียในนี้แหละ มันคงไม่มีประโยชน์อะไรที่พวกเขาจะก้มลงมาแล้วพูดว่า “ขึ้นมาสสิ...ที่รัก” ฉันก็ควรจะมองขึ้นไปแล้วพูดกลับว่า “ฉันเป็นใครละนี่ บอกฉันมาก่อน” ถ้าไม่อย่างนั้นฉันก็จะอยู่ในนี้จนกว่าฉันจะกลายเป็นคนอื่น ๆ อีก

“แต่โธ่เอ๊ย...ฉันหวังว่าพวกเขาจะก้มลงมาดูบ้างนะ ฉันเบื่อมากแล้วที่จะต้องอยู่ที่นี่คนเดียว” ขณะที่เธอพูดเช่นนั้น เธอก็ก้มลงมองที่มือตัวเอง และรู้สึกประหลาดใจเป็นอันมากที่เห็นว่าเธอได้ใส่ถุงมือสีขาวของกระต่ายเอาไว้

“ฉันทำอย่างนี้ได้ยังไงกันนี่” เธอคิด “ฉันอาจจะกลับไปตัวเล็กลงอีกครั้งก็ได้” เธอลุกขึ้นและเดินไปที่โต๊ะเพื่อวัดขนาดของตัวเองกับขนาดของโต๊ะ ปรากฏว่าตอนนี้เธอสูงประมาณสองฟุตได้และร่างกายเริ่มจะเล็กลงไปเรื่อยๆ

ไม่นานเธอก็พบว่าสาเหตุเกิดมาจากพัดที่เธอถืออยู่นั่นเอง เธอจึงรีบทิ้งมันไปที่นั่น และทันเวลาพอดีที่ช่วยให้ตัวของเธอไม่เล็กลงไปมากกว่านี้

“เกือบไปแล้วไหมล่ะ” อลิซพูดขึ้นด้วยความตระหนกเป็นอย่างมากกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกะทันหันเช่นนี้ แต่อย่างไรก็ตามเธอก็รู้สึกโล่งใจที่ยังคงมีตัวตนอยู่ “ตอนนี้ก็ถึงเวลาที่จะออกไปยังสวนแล้ว!” เธอจึงวิ่งด้วยความเร็วเข้าไปที่ประตูบานเล็กนั้น แต่โชคไม่ดีเลยที่ประตูกลับปิดแน่น กุญแจสีทองที่จะไขประตูก็ยังวางนิ่งอยู่บนโต๊ะแก้วสามขาเช่นเดิม

“มันช่างเป็นเหตุการณ์เลวร้ายที่สุดเท่าที่เคยเจอมาเลย” เด็กน้อยผู้เคราะห์ร้ายคิดในใจ

“ฉันไม่เคยตัวเล็กขนาดนี้มาก่อน...ไม่เคยเลย และฉันประกาศไว้ตรงนี้เลยว่า มันแย่ที่สุด” ในระหว่างที่เธอพูดอยู่นั้น เท้าของเธอก็กลับลื่นไถลและในนาทีต่อมา จอม! เธอตกลงไปในทะเลอย่างไ้ก็ไม่ทราบได้

“ในกรณีนี้เธอไม่สามารถหาทางกลับไปยังทางรถไฟได้” อลิซพูดกับตัวเอง (อลิซเคยไปเที่ยวชายทะเลแค่ครั้งเดียวเท่านั้นในชีวิต ดังนั้นมันจึงเป็นข้อสรุปกว้างๆ ว่า ถ้าคุณเดินทางไปยังชายฝั่งในเกาะอังกฤษ ไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม คุณก็จะพบกับที่อาบน้ำหลายต่อหลายอันในทะเล เด็กบางคนก็ใช้พลั่วไม้ขุดทรายเล่น ต่อมาคุณก็จะพบกับบึงกะโล